

vilde opnaas, at der til de 11 af disse 12 Mænd kun medgik 19,800 Kr., medens de tænke sig, at Overformanden fik den samme Løn, som han nu oppebærer, nemlig 3,000 Kr., saa at den samlede Sum til Formændene blev 22,800 Kr., medens der nu til Formændene gaar gennemsnitlig et samlet Beløb af 36,000 Kr. Arbejderne have ganske utvivlsomt Ret i, at Staten saaledes vil kunne spare en ca. 13,000-Kr. om Aaret, idet de ganske sikkert have Ret i, at Udgifterne til Formændene ere, som de have angivet den, og at en Løn af 1,800 Kr. til saadanne Formænd ikke kan siges at være uanstændig. Arbejderne ere gaaet ud fra, at den almindelige Sparsommelighedsteori, der er bleven proklameret, og som særlig Finansministeren har gjort sig til Talsmand for, i alt Fald vil finde een Tilhænger i den højtærede Finansminister selv. Sparsommelighedsteorien har som bekendt ikke fundet mange Tilhængere. Den højtærede Finansminister udtalte i sin Tid, at han var forberedt paa, at den ikke vilde faa det, men Arbejderne have dog med nogen Grund kunnet tro, at den højtærede Finansminister selv vilde være med til at anvende denne Sparsommelighed, hvor det lader sig gøre. Jeg skal endvidere oplyse, at Arbejdskassen derude til Formændene udbetaler ca. 7,000 Kr. aarlig til deres Pensionsfond. Disse 12 Formænd oppebære altsaa først 36,000 Kr. i Løn, og dernæst udreder Arbejdskassen til dem og deres 7,000 Kr. aarlig i Pension. Naar man nu ikke røre ved disse 7,000 Kr., kunde der dog være Grund til at røre saaledes ved Forholdene, at Staten kunde tjene de ca. 13,000 Kr.

Der er en Grund til, hvorfor man kan forstaa, at Arbejderne have indgivet Andragendet, nemlig den, at Handelsstanden i lange Tider højlydt har klaget over Arbejdspengenes Højde paa Toldboden. Den har sagt, at intet Sted ved Havnen maa den betale saa meget for at faa Arbejde udført som ude paa Toldboden. Om man har Ret i, at det er det Sted, hvor det er dyrest, skal jeg ikke udtale mig om, men Handelsstanden har fremsat Klager, og paa Grund af disse er der i Handelsstandens Blad eller i det Blad, som i alt Fald siger, at det er Handelsstandens Talerør, i Tidsrummet fra den 15de Februar til 2den April forrige Aar, fremkommet en Række Artikler, i hvilke der klagedes over, at Arbejdspengene paa Toldboden være alt for høje. Der blev i denne Anledning nedsat en Kommission, bestaaende af Toldbodens højeste Embedsmænd; i alt

Fald ved jeg, at Overtoldinspektøren, Hr. Ring, var Medlem deraf. Denne Kommission kom til det Resultat, at man ikke under de nuværende Forhold var i Stand til at spare noget, og Handelsstanden var meget misfornøjet med dette Resultat. Vi se altsaa, at Handelsstanden, som skal betale for Arbejdet, klager over, at Prisen er for høj, og saa vise Arbejderne en Vej, ad hvilken der vil kunne spares noget, eventuelt spares til Fordel for Statskassen. Det forekommer mig derfor ret underligt, at Finansudvalget ikke gør Henstilling om, at Andragendet henvises til Finansministeren. Jeg antager, at det er, fordi den ærede Finansminister ikke har ønsket Andragendet henvist til sig. Jeg ved ikke om det er rigtigt, men jeg tillader mig at spørge derom og i bekræftende Fald at spørge, hvilke Finansministerens Motiver dertil have været.

Endnu et Argument for Andragendet kan anføres, nemlig dette, at Udførelsen af Arbejdet paa Toldboden er afhængigt af, i hvor høj Grad de enkelte Arbejdere ere interesserede deri. Man kan gaa ud fra, at jo mere de ere interesserede i Arbejdets prompte Udførelse, desto paalideligere og mere prompte vil Arbejdets Gang blive, og naar Arbejderne blive Statens Arbejdere og komme under Statens stærke Haand, og der skabes en Ordning, som er en Følge af deres eget Andragende, er der nogen Grund til at tro, at Arbejderne ville føle sig stærkere knyttede til Toldboden og stærkere interesserede i en saavel for dem selv som for Statskassen tilfredsstillende Ordning. Jeg skal derfor tillade mig at foreslaa, at der med Hensyn til Andragendet Nr. 122 sker den Ændring i Udvalgets Indstilling, at Andragendet henvises til Finansministeren, og i Forbindelse med de Forespørgsler, jeg alt har gjort, vil jeg anmode den højtærede Finansminister om at stille sig velvillig over for dette mit Forslag.

S. Sørensen: Det er Nr. 6 i Betænkningen, som jeg ønsker at sige et Par Ord om. Det angaar en Landejendomsbesidder i Nørre Torp, Smidt-Hansen. Nævnte Sted ligger i min Valgkreds, og Andragendet er indbragt ved mig. Finansudvalget har været saa hensynfuldt og retfærdigt, vil jeg tilføje, at henviser Andragendet til Finansministerens Under søgelse. Jeg er taknemmelig derfor og kan i et og alt henholde mig til den ærede Ordførers Udtalelser herom. Der er kun et Par Steder, hvor jeg kunde ønske at